93 de zile pînă la inaugurarea Olimpiadei

Sporturile olimpice se prezintă

AZI: VOLEIUL

Un prim obstacol: TURNEUL DE CALIFICARE
Obiectivul final: UN LOC PE PODIUM

Voleiul românesc masculin se află acum înaintea celei de a doua participări olimpice. Față de ediția japoneză a J.O. (1964), care a consemnat prima apariție a voleiului în arena olimpică și la care țara noastră a fost reprezentată și în turneul masculin și în cel feminin, de data aceasta numai pentru băieți mai există posibilitatea să reprezinte culorile țării în marea confruntare programată între 27 august și 8 septembrie la München. Însă, pentru a ajunge acolo, echipa României trebuie să depășească obstacolul calificării, în turneul preolimpic din Franța (4—11 august). Prin urmare, pentru voleibaliștii noștri Olimpiada va începe de fapt cu trei săptămîni mai devreme. **Este o misiune pe care, fără îndoială, toți factorii angrenați în pregătirea echipei o pun în centrul preocupărilor actuale. Și, sîntem siguri, vor face totul pentru a o duce la îndeplinire. Apoi, în citadela Jocurilor, unde nădăjduim să se afle la finele lui august, credem că vor obține rezultate pe măsura valorii reale a echipei, a pregătirilor efectuate, a condițiilor create. Se spune că, acum, după o perioadă cețoasă, a apărut din nou soarele pe firmamentul voleiului nostru masculin. Este adevărat, avem un buchet de jucători care întrunesc calitățile cerute de marea performanță. Este deci momentul să-i vedem urcînd iarăși pe treptele înalte ale ierarhiei voleiului mondial.**

MOMENTUL TOKIO

Pătrunzînd destul de tîrziu în programul Jocurilor Olimpice, voleiul este prin urmare sport „novice" al celei mai grandioase competiții mondiale. Deși lipsită de o tradiție consolidată în acest cadru, tînăra disciplină olimpică — practicată, după statisticile recente, de un număr impresionant de sportivi, număr pe care doar baschetul îl egalează — și-a cucerit o frumoasă faimă sub însemnul celor cinci cercuri.

A fost admis la J.O. în 1964, la ediția de la Tokio a acestora. În „țara soarelui răsare" și a... voleiului (în Japonia voleiul feminin se află pe primul loc în ceea ce privește numărul de practicante, iar cel masculin pe locul al doilea, după base-ball), turneul olimpic s-a bucurat de un real succes.

Echipa masculină a României a ocupat atunci locul al patrulea (ca și cea feminină) cu 6 victorii și trei înfrîngeri. Reprezentanții noștri au cîștigat meciurile cu echipele Braziliei, Bulgariei, Olandei, Coreei de Sud, Ungariei și Statelor Unite, fiind învinși în cele cu echipele U.R.S.S., Cehoslovaciei și Japoniei, care au cucerit în această ordine medaliile primului turneu olimpic de volei masculin. Comportare satisfăcătoare, avînd în vedere faptul că echipele clasate în fața cărora la „ora Tokio" redutabile. Dar așteptam mai mult, pentru că lotul român era și el destul de valoros : Horațiu Nicolau, Aurel Drăgan, Gheorghe Ferariu, Davila Plocon, Iuliu Szöcz, Eduard Derzei, Mihai Ghezan, Constantin Ganciu, Nicolae Bărbuță, Mihai Coste și William Schreiber.

Momentul Tokio a însemnat și un punct important în evoluția ulterioară a jocului de volei. La congresul F.I.V.B. au fost adoptate cîteva modificări de regulament cu consecințe asupra evoluției jocului : **jucătorul care a participat la blocaj poate lovi încă o dată mingea ricoșată din blocajul său, considerîndu-se ca a doua din cele trei lovituri permise unei echipe într-o fază, precum și posibilitatea trecerii mîinilor peste planul fileului la efectuarea blocajului. Acestea, pentru a aduce apărarea la nivelul atacului, creîndu-se astfel un echilibru între cele două compartimente.**

Ediția următoare a turneului olimpic (Mexico, 1968) nu mai consemnează prezența echipei masculine a României — deși aceasta își cîștigase dreptul de participare, prin locul II obținut la campionatele mondiale de la Praga (1966) — deoarece voleiul nostru masculin trecea printr-un moment dificil, acela al schimbării generațiilor, și posibilitățile de care dispunea atunci nu justificau o asemenea deplasare.

Și de data aceasta, turneul masculin avea să fie încărcat de semnificații. La Ciudad de Mexico lumea voleibalistică a fost surprinsă de jocul în mare viteză, cu combinații noi și de mare spectacol, impus de noua echipă japoneză, condusă de Jasutaka Matsudaira. Din momentul trecerii mingii peste fileu în terenul nipon și pînă la reintoarcerea ei (după cele trei lovituri regulamentare), se scurgeau numai două secunde ! Noua tactică cerea o viteză amețitoare de execuție și de deplasare, eforturi extraordinare, condensate într-un timp scurt. Ea era calculată numai pe 3 seturi (circa o oră de joc) pentru ca sportivii să poată rezista. Orice set (din primele 3) pierdut punea în pericol rezultatul. Și, într-adevăr, japonezii au înregistrat o suită de victorii fulgerătoare, întreruptă însă de sovietici și de cehoslovaci. Aceștia au izbutit să prelungească jocul și adepții vitezei au căzut. Totuși ideea a fost adoptată de multe echipe, nu însă în maniera riscantă a japonezilor (de altfel, și ei au păstrat-o doar în parte) și formează atuuri prețioase ale unor echipe de marcă, printre care și cea a României.

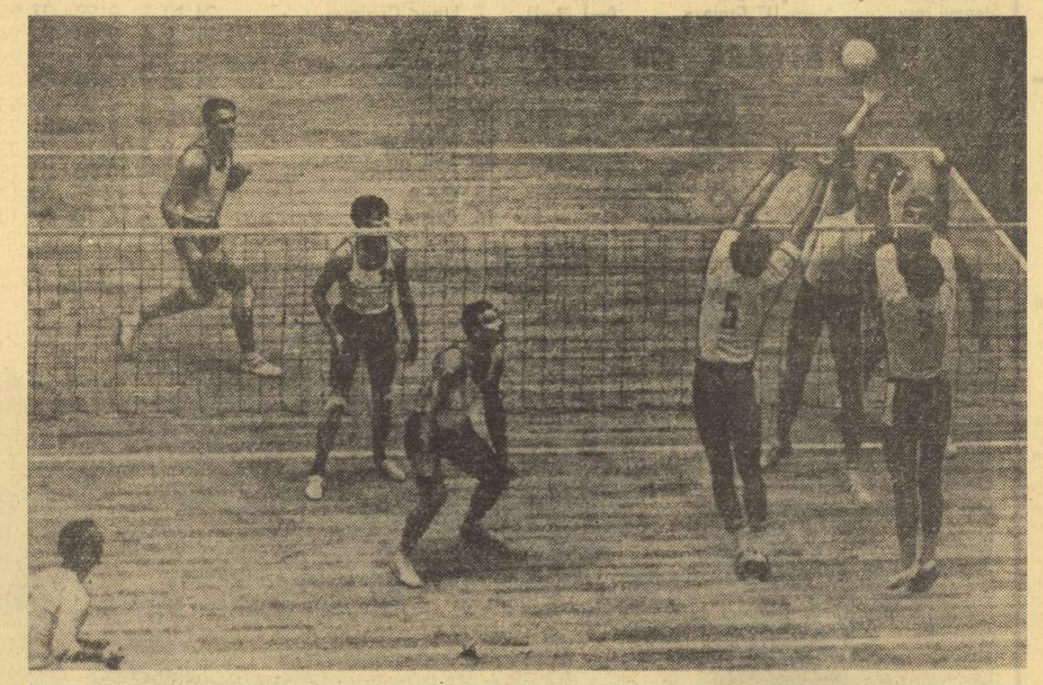

Acțiunile combinative la fileu, permanenta dublare a trăgătorilor, jocul în viteză (abandonat o vreme fără rost) — iată cîteva dintre caracteristicile voleibaliștilor români în drum spre podiumul olimpic

ANTECAMERA ȘI SALONUL OLIMPIADEI

● Reprezentativa noastră masculină își va începe „campania olimpică" în sala din Nisa cu o capacitate de aproape 2 000 de locuri — unde se va desfășura turneul de calificare. Din informațiile pe care le deținem, terenul de joc al acestei săli este acoperit cu tartan. Sala din Montpellier, unde va avea loc turneul final este ceva mai încăpătoare avînd suprafața de joc acoperită cu parchet.

● Turneul olimpic va avea loc în Volleyballhalle de la Oberwiesenfeld, pe terenul Școlii normale superioare de educație fizică și sport. Sala se află la aproximativ 200 m distanță de Satul olimpic și la 4 km de centrul orașului München. Capacitatea ei este de 3 700 de locuri, avînd o înălțime de 12,50 m și fiind înzestrată cu 2 tablouri de înregistrare electronică a scorului. Suprafața de joc, de culoare bleu-verde, marcată cu dungi albe, este așezată pe un planșeu elastic special, acoperit cu un strat subțire de PVC. În apropierea sălii centrale sînt puse la dispoziția echipelor participante 2 terenuri de încălzire. Voleibaliștii mai dispun, pentru antrenament, de încă 7 terenuri în cîteva săli din oraș, fiecărei echipe fiindu-i asigurate, zilnic, trei ore de pregătire.

DOAR 12 LOCURI SUB SOARELE BAVAREZ

La actuala ediție a J.O., numărul echipelor admise este de 12, deci mai mare decît la edițiile precedente (10). Pînă în prezent se cunosc 9 dintre reprezentativele ce vor evolua la München. Ele sînt: **U.R.S.S.** (campioană olimpică), **Japonia** (vicecampioană olimpică), **R. D. Germană** (campioană mondială), **Bulgaria** (locul II la C. M.), **Cehoslovacia** (locul II la C.E.), **R. F. a Germaniei** (țară organizatoare), **Cuba** (campioană a Americii de Nord, Centrale și a regiunii Caraibilor), **Brazilia** (campioana Americii de Sud), **Tunisia** (campioana Africii).

În iunie, în Franța, are loc un turneu de calificare, la care participă echipele asiatice și în urma căruia se va acorda cîștigătoarei cel de al zecelea loc.

La începutul lui august (4—11) este programat, tot în Franța, turneul de calificare la care ia parte și reprezentativa noastră. Sînt înscrise 16 echipe, împărțite în 4 grupe: **Franța, Iran, Canada,** o echipă europeană nedesemnată (gr. A, Montpellier), **Polonia, S.U.A., Uruguay, Finlanda** (gr. B, Perpignan sau Montpellier), **ROMÂNIA, Italia, Spania, Grecia** (gr. C, Nisa), **Belgia, Olanda, Maroc** și o echipă asiatică (gr. D. Montpellier sau Perpignan). Cîștigătoarele grupelor susțin un turneu final la Montpellier.

Primele două clasate se califică pentru Olimpiadă.

INTRE CIUDAD DE MEXICO ȘI MÜNCHEN

Credem că nu este lipsit de interes un tabel comparativ al plasamentului echipelor masculine fruntașe în competițiile mari dintre cele două ediții ale Olimpiadei: Mexico, 1968 — München, 1972.

JOCURILE OLIMPICE (1968)	TURNEUL CONTINENTELOR (1969)
1. U.R.S.S.	1. R. D. Germană
2. Japonia	2. Cehoslovacia
3. Cehoslovacia	3. U.R.S.S.
4. R. D. Germană	4. Brazilia
5. Polonia	5. Japonia
6. Bulgaria	6. S.U.A.
7. S.U.A.	7. Uruguay
8. Belgia	

CUPA MONDIALĂ (1969)	C. M. (1970)	C.E. (1971)
1. R. D. Germană	1. R. D. Germană	1. U.R.S.S.
2. Japonia	2. Bulgaria	2. Cehoslovacia
3. U.R.S.S.	3. Japonia	3. **România**
4. Bulgaria	4. Cehoslovacia	4. R. D. Germană
5. Cehoslovacia	5. Polonia	5. Ungaria
6. Brazilia	6. U.R.S.S.	6. Polonia
7. **România**	7. **România**	7. Bulgaria
8. Polonia	8. Belgia	8. Italia

● Japonia este campioană a Asiei.

● Dacă am acorda puncte pentru fiecare poziție ocupată în aceste competiții, după sistemul pentru locul 1 zece puncte pentru locul 2, nouă puncte etc., am vedea că în frunte se situează echipa campioană a lumii — **R. D. Germană** cu 44 p, urmată de **Japonia** cu 42 p, **U.R.S.S.** cu 41 p, **Cehoslovacia** cu 39 p, **Bulgaria** (25 p), **Polonia** (20 p), **România** (16 p). Acestea bănuim, vor fi echipele care vor da lupta pentru medaliile olimpice. În clasamentul alcătuit de noi, echipa română este dezavantajată prin faptul că nu a luat parte la primele două competiții, în care oricum ar fi acumulat cîteva puncte. De altfel, noua noastră echipă are în palmares doar medaliile de bronz de la campionatele europene.

● Întîlnirile directe dintre fruntașe, situația la victorii în competițiile prezentate este următoarea : Japonia — R. D. Germană 3—1, Japonia — U.R.S.S. 1—3, U.R.S.S. — R. D. Germană 2—3.

● În perioada dintre Olimpiade, echipa României, a întîlnit de două ori pe cea a Japoniei, împărțind cu ea victoriile, de 12 ori pe cea a R. D. Germane cîștigînd 4 și pierzînd 8 meciuri, de patru ori pe cea a U.R.S.S. în fața căreia a cîștigat o dată (la C.M.) și a pierdut de 3 ori.

SUCCESUL LUPTEI PENTRU O MEDALIE DEPINDE DE FORȚA SPRINTULUI FINAL

Fără a supraestima posibilitățile actuale ale echipei noastre masculine, putem afirma că **ea este capabilă să obțină calificarea în rîndul celor 12 participante la turneul olimpic de la München.** Pentru aceasta, ea trebuie să depășească două obstacole: meciul cu reprezentativa Italiei, în seria de la Nisa a turneului preolimpic, și să învingă două dintre finalistele acestuia, la Montpellier.

Mai greu, și datorită naturii sale decisive, va fi probabil meciul cu „squadra azzurra", care a făcut progrese notabile în ultimii ani. Nu însă atît de dificil, încît să pună în dubiu victoria tricolorilor noștri. Pentru că, totuși, există o diferență valorică evidentă între cele două echipe. Firește, favorabilă românilor. De altfel, italienii n-au reușit să cîștige niciodată în fața voleibaliștilor români. Nici chiar pe terenul propriu. Palmaresul se prezintă astfel:

România—Italia : 13 13 0 39:5

Bineînțeles, acest lucru nu trebuie să constituie un motiv de liniște, în special ținînd seama de faptul că cele cinci seturi au fost cîștigate de italieni în ultimele 3 întîlniri și că la Torino, anul trecut, victoria a revenit echipei noastre cu destulă greutate. Dar pentru victorie este suficient ca băieții noștri și antrenorii lor să privească întîlnirea cu maximum de seriozitate și circumspecție.

CALCULUL HÎRTIEI

Odată ajunși la Montpellier, voleibaliștii români vor avea un meci foarte greu cu echipa Poloniei (sau S.U.A.), meci care însă va căpăta importanță în măsura în care celelalte două calificate în turneul final al competiției preolimpice ar furniza o mare surpriză. Oricare ar fi ele (noi apreciem că prima șansă aparține formațiilor Franței și Belgiei), practic nu vedem cum ar putea ele să învingă echipa României și nici pe cea a Poloniei (dacă echipa americană nu va produce o surpriză de proporții în serie). Așa că valoarea și calculul hîrtiei indică net favoriți la cele două locuri ale calificării, pe voleibaliștii români și polonezi.

TINERE ȚE și EXPERIENȚA

Prin urmare, credința noastră fermă este că îi vom vedea pe tricolori în delegația ce va reprezenta sportul românesc la cea de a 20-a Olimpiadă. În elita mondială a voleiului ei au toate șansele să obțină rezultate care să-i situeze în primele rînduri. Fiindcă valoarea jucătorilor este suficient de ridicată pentru astfel de pretenții, iar infuzia de tineret operată după campionatele mondiale din 1970 a dat roade anul trecut cu prilejul campionatelor europene. Valoarea tinerilor **Oros, Dumănoiu, Codoi, Enescu, Moculescu, Cristian Ion** și a celorlalți, dovedită cu prilejul absolvirii anului trecut, a celui mai greu examen, la care se adaugă **Udișteanu, Schreiber, Stamate, Bartha** — sportivi cu vastă experiență și cu renume internațional — credem, că oferă suficiente garanții, pentru a spera că reprezentativa noastră va practica un joc de calitate, superior chiar celui prestat în Italia. Olimpiada de la München trebuie să formeze obiectivul cel mai important al acestor jucători, al carierei lor sportive. Pentru că J.O. constituie un mare prilej de afirmare a echipei noastre, a voleiului românesc în general. Cel mai important atu al reprezentativei române este jocul combinativ, în viteză (abandonat fără rost la primele confruntări ale acestui an), în care un mare rol îl are precizia preluărilor, dirijarea acțiunilor ofensive de către ridicătorii Stamate și Oros, precum și apărarea la fileu (blocajul). Aceste elemente, puse foarte bine la punct, pot garanta și victoriile și — de ce nu ? — medaliile olimpice.

ADVERSARII

Ca să ne referim și la celelalte posibile protagoniste ale turneului olimpic, vom aminti că, după rezultatele testelor de pînă acum, cu pretenții justificate la medalii se vor prezenta formația **Japoniei,** care a înregistrat recent rezultate foarte bune în meciurile amicale cu reprezentativa U.R.S.S. în deplasare (chiar și o victorie cu 3—0), cea a **R. D. Germane** care, după o perioadă cenușie, de un an, revine și uimește pe specialiști prin capacitatea ei fizică neobișnuită (deși mulți sînt de părere — și s-ar putea să aibă dreptate — că nu-și va putea păstra pînă la J.O. forma excelentă pe care o deține acum), precum și echipele **U.R.S.S.** (care știu întotdeauna să „prindă" momentul optim), **Cehoslovaciei** și **Bulgariei** (și aceasta din urmă în mare revenire de formă, după recuperarea coordonatorului Karov). Rămîne de văzut care dintre aceste echipe își vor doza mai bine pregătirile pentru asaltul podiumului olimpic.

LOTUL

Antrenorii **Nicolae Sotir, Aurel Drăgan, Paul Brașoveanu** și medicul **Gabriel Cherebețiu** au în grijă un lot de 15 jucători, care se pregătesc pentru viitoarele confruntări din turneul preolimpic și întrecerile de la München :

Gabriel Udișteanu — născut la 20.II.1945 ; înălțime 1,91 m ; trăgător ; component al echipei Dinamo ; inginer.

William Schreiber — 10.II.1942 ; 1,89 m ; trăgător ; Dinamo ; funcționar.

Gyula Bartha — 8.VII.1945 ; 1,85 m ; trăgător ; Steaua ; funcționar.

Marian Stamate — 6.IV.1946 ; 1,86 m ; ridicător ; Steaua ; student.

Cornel Oros — 5.III.1950 ; 1,90 m ; ridicător ; Dinamo ; funcționar.

Mircea Codoi — 13.III.1952 ; 1,98 m ; trăgător ; Dinamo ; trezor.

Laurențiu Dumănoiu — 23.VII. 1951 ; 1,94 m ; trăgător ; Dinamo ; funcționar.

Cristian Ion — 9.IV.1950 ; 1,86 m ; ridicător ; Rapid ; student.

Romeo Enescu — 14.IV.1951 ; 1,89 m ; trăgător ; Steaua ; funcționar.

Stelian Moculescu — 6.V.1950 ; 1,90 m ; trăgător ; Rapid ; student.

Constantin Chițigoi — 10.VII 1950 ; 1,88 m ; trăgător ; Rapid ; student.

Viorel Bălaș — 7.III.1951 ; 1,85 m ; ridicător ; Universitatea Cluj ; student.

Marin Păștean — 7.VI.1950 ; 1,92 m ; trăgător ; I.E.F.S. ; student.

Radu Dumitrescu — 1.I.1951 ; 1,91 m ; trăgător ; Politehnica Galați ; student.

Traian Marinescu — 19.X.1953 ; 1,91 m ; ridicător ; Viitorul București ; elev.

● De asemenea, la J.O. de la München va fi prezent și arbitrul internațional, **Costin Mușat** (conducătorul finalei campionatului mondial din 1970).

DISPUTA PENTRU LOCURILE 1–5

Toți iubitorii voleiului din țara noastră nădăjduiesc să vadă din nou echipa națională în elita mondială. Dorința însă nu este suficientă pentru realizarea acestei speranțe. Este nevoie de argumente care să pledeze pentru o comportare bună și pentru rezultate superioare. Iată de ce, la rugămintea noastră, antrenorul principal al lotului român, Nicolae Sotir, *încearcă să ne ofere argumentele potrivit cărora raportul de forțe, în primul pluton al voleiului mondial, este de asemenea natură încît pe locurile* 1—5 la Jocurile Olimpice se poate clasa oricine, inclusiv echipa României.

„In cursul anului 1971, la campionatele europene și cu prilejul altor meciuri de verificare, noi am învins toate echipele europene, cu excepția celei sovietice. *Am întrecut, chiar de mai multe ori, formațiile Bulgariei, Cehoslovaciei, R.D.G., Poloniei, Ungariei. Asta înseamnă că* dacă repetăm performanța, putem să le biruim din nou. *Să nu uităm însă că și aceste echipe se pregătesc. Iată, de pildă, prima surpriză: bulgarii au făcut un mare salt valoric, constatat la Bratislava. În al doilea rînd, mă bazez pe* componența lotului, *în care* calitățile fizice și gabaritul oferă garanția unor individualități capabile să-și întreacă adversarii. *Apoi:* media de vîrstă mică, *cu avantajul vigorii și al elanului și în ciuda dezavantajului pe care-l prezintă minusul de experiență (și pe care-l mai compensăm trimițînd pe cei mai tineri să joace la Balcaniadă și să acumuleze rutină). Gîndiți-vă că echipele U.R.S.S. și R.D.G. au o medie de 29 și respectiv 31 de ani. În sfîrșit, toate acestea nu ne pot fi de folos fără* o pregătire la nivel superior. *Prima probă, pe care nu o consider lipsită de dificultate, este turneul de calificare, pentru care ne prepărăm cu atenție. Dar* forma maximă o păstrăm cu precauție, pentru că de ea vom avea nevoie la München" !

JUCĂTORII TALENTAȚI NU SE POT DISPENSA DE PREGĂTIRE FIZICĂ!

Nu o dată am subliniat și prețuit — și nu fără temei — comportarea echipei masculine de volei a României în competițiile anului trecut, al căror „viraj", campionatul european, a adus tricolorilor medaliile de bronz în prestigioasa întrecere continentală.

Voleibaliștii noștri au luptat exemplar atunci, arătînd că posedă acele calități care le dau dreptul să aspire și mai sus, avînd în vedere atît posibilitățile fizice, tehnico-tactice și psihice, cît și tinerețea majorității lor. Fără nici un dubiu, la temelia succeselor de anul trecut a stat, în primul rînd, munca depusă de băieți în cursul etapelor pregătitoare, unitatea lor de voință, arzătoarea dorință de a readuce voleiul nostru masculin pe culmile pe care le părăsise cu ani în urmă. Poate că această forță colectivă, care nu a pălit niciodată în grelele încercări ale anului 1971, a fost elementul esențial în propulsarea echipei române pe treptele ierarhiei internaționale.

Anul acesta, formația noastră a trebuit să-și dovedească buna pregătire cu prilejul a două momente de verificare : meciurile cu campioana lumii, echipa R.D. Germane, și turneul de la Bratislava. Primul a satisfăcut numai pe jumătate, deoarece reprezentativa română s-a clătinat la capitolul rezistență generală și de concurs. A urmat, la scurt interval, turneul de la Bratislava, ale cărui rezultate nu au mai oferit satisfacția dorită.

Cu prilejul unor ședințe de analiză au fost găsite explicațiile : **pregătirea fizică a jucătorilor noștri nu a fost optimă în perioada de pînă acum,** cea de iarnă nefiind îndeajuns susținută ulterior. Rezultatul neglijării acestei probleme a fost **scăderea rezistenței la unii jucători, precum și a detentei,** care a coborît, după afirmațiile antrenorului N. Sotir, sub plafonul obișnuit (lipsă semnalată, mai cu seamă, la Bratislava).

De asemenea, comprimarea returului în turnee obositoare (chiar dacă acest sistem a fost adoptat în dorința de a asigura condiții optime de pregătire selecționabililor), neanalizarea cu suficient realism a etapelor parcurse și a modului în care s-au realizat obiectivele propuse, dozarea greșită a antrenamentelor ca volum și intensitate au contribuit la această — sperăm, pasageră — situație nepăcută.

Pentru a ieși din impas, se cere jucătorilor mai multă dăruire, o participare integrală și conștientă la antrenamente (în ultima perioadă ele neființd la nivelul anului trecut), o sporită exigență a antrenorilor față de unele abateri disciplinare și intensificarea muncii de educație.

Noi, ca de altfel întreaga opinie publică sportivă, credem în forța și voința acestui colectiv. Și, într-un fel, poate că a fost binevenit dușul rece de la Bratislava, fiindcă a scos la iveală toate lipsurile actuale (și care pot fi, cu un spor de efort, remediate). Un succes — să zicem, de conjunctură — ar fi fost, poate, în aceste condiții, amăgitor. Chiar dacă echipele care ne-au învins acolo arată o formă, după părerea multora, greu de menținut pînă la J.O., este bine să ne vedem din timp propriile lipsuri, să le remediem grabnic, astfel încît echipa noastră să se prezinte, în luna Olimpiadei, la limita maximă a posibilităților, care o pot urca pe podium. De aceea, turneul de la Bratislava a fost nu o catastrofă, ci un foarte bun prilej de învățăminte.

Unul din atuurile echipei noastre : forța de atac a trăgătorilor

Ascensiunea marcată de echipa noastră în ultimul an este, neîndoielnic, apreciabilă și reprezintă rezultatul unor eforturi deosebite și lăudabile. Așteptăm, deci, ca progresul să continue și în anul Olimpiadei, ca eforturile de pregătire să se multiplice, să se intensifice, în zilele care au mai rămas. Echipa este valoroasă, jucătorii — dotați și capabili de bune performanțe. Dar numai o pregătire serioasă și după un plan bine chibzuit poate să-i aducă pozițiile de frunte la care aspiră cu prilejul J.O. În perioada recentă, în pregătirea lotului olimpic s-au strecurat unele inexactități, relevate mai cu seamă la turneul de la Bratislava. De asemenea, la unii jucători a apărut dăunătoarea idee că valoarea atinsă de ei le dă dreptul să slăbească ritmul pregătirilor. Dar turneul amintit se pare că i-a trezit la realitate. Marile performanțe nu se obțin decît printr-o muncă asiduă, susținută și serioasă, printr-o dăruire totală în procesul de antrenament, prin eforturi maxime și sacrificii. Este învățătura cea mai de preț, în urma unui test nereușit.

Acum, lotul nostru olimpic pornește pe făgașul cel bun, singurul în măsură să-i asigure succesul. Era necesară această modificare de optică, revenirea la sobrietatea cu care voleibaliștii lotului național au pornit pe drumul afirmării, anul trecut.

Întrecerea olimpică reclamă, mai mult chiar decît campionatele europene '71, o pregătire aproape de perfecțiune, pe care jucătorii noștri sînt capabili să o efectueze. Aspirațiile lor la o medalie olimpică nu pot fi viabile decît pe acest suport.

Pagină realizată de
Aurelian BREBEANU și Emanuel FANTANEANU